

Deti a čo farba zeme?
Skoro na ňu zabudneme.
Tá len v kúte tíško stála,
prehovoriť – to sa bála.

Pri nej stála farba čierna,
hnedej farby sestra verná.
Šeptali si len potíchu:
„Prečo je tu toľko kriku?“

Ozvala sa teda čierna:
„Načo je tá hádka perná?
Ci by sa vám páčil svet,
v ktorom iných farieb niet?“

Svetu vládne pestrá krása,
každá farba nutnou zdá sa.
Modrá, žltá, červená,
hnedá, ba i zelená.“

Podali si farby ruku,
ukončili hádku hlúpu.
Pochválili čiernu farbu,
že im povedala pravdu.

PYTAČKY

Plakávala malá lienka
pri potoku do lupienka.
Chodila tu každúcky deň,
zmočiť slzou kvetný lúpeň.

„Prečo plačeš, lienka malá?“
„Ty by si sa vari smiala?
Nešťastie ma stretlo, ruža,
pavúka mám brať za muža!“

Zajtra príde na lúku,
popýtať ma o ruku.
A ja som si truhlika
vybrala za ženícha.“

Zavzlykala lienka zasa,
až sa ruža celá striasla.
„Truhlík otca prehovára,
by nenútil ma do vydaja.“

Otec búcha po stole,
že si stojí na slove.
A to slovo že už dal,
pavúkovi, by ma vzal.“

A už zasa nárek veľký,
prišlo ruži ľúto lienky.
Vtom zbadala malú včelu,
ako zbiera zrnká pelu.

„Lienka milá, lienocka,
vedže sa ťa pavúk dočká!
Ukážeme vtip aj um,
prejdeme mu cez rozum!

Nebudeš mu mladucha!
„Ruža, neznáš pavúka!“
„Lupene si chytró zhrň,
staň si na ne, odlom tňň!

Ten môj tňň ťa veru, veru,
z lienky premení na včelu.
A či pavúk včelu rád?
Bojí sa jej akurát!“

„Tňň je moja záchrana!
Nezaspím až do rána.
Nebude ma ten mať rád,
vdaka, ruža, za nápad!“

Ráno lienka s úsmevom
pobehuje veselo.

Triň si skryla pod krídelká,
len čo pytač – buch na dvierka.

„Tak som tu a hneď od dverí
pýtam ruku vašej dcéry!“

„Najprv by sa slušilo,
pozdraviť nás úctivo.“

„Ale načo toľko rečí,
či ja neviem, čo sa svedčí?
Vychovaný som ja dobre,
bozkám ruku milej svokre.“

A ty, svokriek premilený,
daj mi ruku tvojej lieny!“
„Čože sú to za pytačky?“
vraví mama lienke plačky.

Otec iba ticho stál,
pavúka sa veľmi bál.
Ten však k lienke skočil rýchlo,
keď ho strašne niečo pichlo.

Odskočil až k druhej strane,
vyzeral už nahnevane.
Lienka sa však usmievala,
akoby nič nechápala.

Šúchal si bok: „Joj, ach, ech!
Či som ti ja na posmech?“

„Prepáč, ty si nemešlo,
zlomil si mi žihadlo!“

„Čo to vravíš?!?“ „Iba to,
že mám, aha – žihadlo.“
„A ty máš byť moja žena
so žihadlom ako včela?“

„Ty si prišiel na pytačky?“
„Nechcem ťa už,“ vravel plačky.
Komu „~~Kto~~ by to napadlo,
že budeš mať žihadlo?“

„Ale toto!“ dupla stroho.
„Nie, nie, svokriek, vraciam slovo!“
Utekal ten z domu lienky
chvatom, skokom, bez myšlienky.

SKÚŠOBNÝ LET

A Lienkovi? Moji milí!
Hneď a zaraz pochopili,
že ich dcéra milená
inému je súdená.

Truhlík len po lienke túži,
za to šťastie vďačia ruži.
A či dá sa, no povedzte,
stáť tej veľkej láske v ceste?

Starostlivá dobrá mať /
vrabčička chce vychovať /
Dvoch synov už vychovala,
tretí v hniezde vysedáva.

„Otvor očká / synu / svitá,
nový deň ťa jasom víta.
Priprav sa už a to hneď
na skúšobný krátky let!“

„Veď vám vravím každé ráno,
že sa bojím, milá mamó,
Ja mám ešte krídla slabé /
aj nôžky mám, aha, chabé.“

„Chytá ma už synu zlosti!
Z teba vraví lenivosť!
Blíži sa už koniec leta,
každý vrabec dávno lieta!“

Pozeraj sa, takto, tak,
lieta každý smelý vták.
Podskoč troška, mávni krídlom,
budeš lietať ako šidlo.“